

Naporen začetek delovnega dne

Rezek glas budilke, ki v zgodnjih jutranjih urah prebudi tako starše kot tudi malčke, vsak dan napove naporen začetek delovnega dne. Večina zaposlenih Ljubljancev namreč še vedno začne delovni čas ob isti uri, kar ustvarja v jutranjih in popoldanskih konicah veliko prometno gnečo, da o težavah, ki jih imajo zaposleni starši s prevažanjem otrok v vrtnice, ne govorimo.

Marsikateri starši vstajajo že uro in pol pred pričetkom delovnega dne, da skozi prometno gnečo pripeljejo otroka v vrtec in prispejo pravočasno na svoje delovno mesto. Tako rano bujenje je naporno tudi za malčke in često vpliva na njihovo razpoloženje in zdravje.

S premakljivim delovnim časom bi se prav gotovo lahko v

precejšnji meri izognili tem težavam, zmanjšali bi prometno gnečo na cestah in zaposlenim staršem omogočili manj naporen in živčen začetek delovnega dne. Vse to bi vplivalo tudi na večjo delovno storilnost in boljše počutje otrok.

Za premakljivi delovni čas so se že odločile nekatere ljubljanske delovne organizacije in zapo-

sleni so ga povsem sprejeli. Druge spet izražajo bojazen pred negativnimi posledicami takega delovnega časa, predvsem proizvodne delovne organizacije. Večina zaposlenih pa je že izrazila pripravljenost glede uvajanja gibljivega delovnega časa. To so nam potrdili tudi nekateri starši, s katerimi smo se v šišenski vzgojno-varstveni ustanovi pogovarjali o njihovih »jutranjih težavah«.

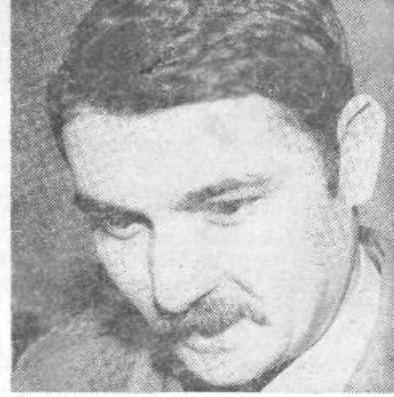
DARINKA JANEŽIČ: »Vsak dan vstajam že ob pol petih, ob petih zjutraj pa zbudim hčerko. Ker moram biti na delu že ob šestih, je hčerka vsak dan med prvimi v vrtnicu, ki ga odpro ob pol šestih. Oba z možem sva zaposlena v proizvodnji, v Tobačni tovarni na Viču in če ne bi imela avtomobila, bi morali vstajati še prej. Ker je v proizvodnji težje razmišljati o premakljivem delovnem času, sama mislim na to, da bi zamenjala službo. Čeprav bo šla hči že prihodnje leto v šolo in smo tako rekoč najhujše že prebrodili, pa bi vseeno imela raje zjutraj nekoliko več časa. Tudi v šolo jo bomo morali namreč prva leta voziti v tako zgodnjih jutranjih urah, ker je ne moremo puščati same doma.«

SONJA DREMELJ: »Oba z možem delava od šestih do dveh. Zato morava sina že ves čas zbujati navsezgodaj. Bil je namreč že v jasliah. To je za otroka zelo naporno. Popoldne spi v vrtnicu, zato ga je zvečer težko pravočasno spraviti v posteljo, zjutraj pa ga je spet težko zbuditi. Vesela sem le, da so tovarišice v našem vrtnicu točne in da ob pol šestih res lahko oddam otroka in jih ni treba čakati, kot se to dogaja v nekaterih vrtnicah. Tako vsaj ne zamudim na delo. Če bi se v naši delovni organizaciji odločili za premakljivi delovni čas, bi bila takoj za to. Odločila bi se za delovni čas od sedmih do treh, ker bi tako lahko pustila otroka dalj časa spati, pa tudi jaz bi v službo prišla boljše razpoložena.«

JOŽE KOBETIČ: »Z ženo imava sicer različen delovnik. Žena začne delo ob šestih in jaz ob sedmih. Vendar pa imamo kljub temu vseeno težave. Stanujemo namreč v Štepanjskem naselju, otrok pa je v vrtnicu v Šiški, ker smo bili prej v Kosezah. Ker je tudi žena zaposlena v Šiški, se zjutraj skupaj odpravimo na pot. Vstajamo ob petih zjutraj. Otroka zelo težko zbudimo, ponavadi pa nama na poti skozi mestno gnečo ponovno zaspi in ga moramo pred vrtnicom spet buditi. Ker sva z ženo vezana na skupen prevoz, vstajamo pač vsi zgodaj. Drugače bi bilo, če bi imela tudi žena službo pozneje, potem bi otroka lahko dalj pustili v postelji.«

MILORAD AVRAMOVIČ: »Mimodoma z ženo imava največ težav prav zaradi različnega delovnega dne. Žena je zaposlena v zdravstvu in dela v turnusih, jaz pa sem velikokrat odsoten tudi po ves teden. Takrat mora žena menjati turnus, da lahko pelje otroka v vrtnicu, pomagava pa si tudi s sosedsko pomočjo. Ponavadi pa jaz odpeljem otroka ob šestih zjutraj v vrtnicu. Stanujemo namreč na Šišenski cesti, zaposlen pa sem v Sentvidu. Tako oddam otroka mimogrede na poti v službo. Zato ga tudi ni treba prezgodaj buditi. Težje je za nas popoldansko varstvo, kadar sem odsoten in mora žena delati popoldne, zato bi se zavzel za popoldansko varstvo kot nekako dežurno varstvo, seveda proti plačilu.«

ČRNA PIKA

Jalova pomoč?

Močno deževje in nenadna otoplitev sta bila vzrok za izredno nagel porast vodostaja rek Sore in Save. V nedeljo, 28. januarja popoldne je voda že vdrla v kletne prostore štirih hiš na desnem bregu. Med njimi je bila najbolj ogrožena hiša Alojza Oseljja. Sicer pa nam je o nadaljnjih dogodkih Boris Oselj povedal:

»V nedeljo ob 15.30 smo pričeli s črpalko, ki smo si jo izposodili v Donitu, črpati vodo iz kletnih prostorov. Pri sosedu pa so pričeli s črpanjem medenski gasilci. Naslednji dan

zjutraj smo morali v Donit vrniti črpalko, kar je povzročilo dvig vodostaja v kleti. Hoteli smo dobiti drugo črpalko pri domačem gasilskem društvu (Medvode), vendar je poveljnik ni hotel dati.

Dobili smo jo nato v Pirničah, po posredovanju gasilcev iz Stanežič-Medna. Črpali smo do 13. ure, nakar je voda začela upadati. Vprašujem se, zakaj nam domače gasilsko društvo ni priskočilo na pomoč? Vsa sreča, da so z nadčloveško požrtvovalnostjo medenski gasilci črpali vodo pri sosedu celih 24 ur, ne meneč se za utrujenost.«

Brez komentarja!

Voda v hiši in okrog nje